

สรุปผลของการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบจุดมุ่งหมายในชีวิตของเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายซึ่งเคยเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง (บางนา) กับเด็กวัยรุ่นชายที่กำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบ 7 ด้านด้วยกันคือ ทางด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ การสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม การปฏิบัติตนต่อบุคคลหรือผู้ปกครอง การสมัครหรือการมีครอบครัว การคบหาสมาคมกับผู้อื่น และความสงบสุขของตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เป็นเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง (บางนา) จำนวน 63 คน และเด็กวัยรุ่นชายที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายจากโรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร จำนวน 63 คน เท่า ๆ กัน แต่ทั้งนี้เนื่องจากความเหมาะสมเพื่อมิให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันทางด้านคุณสมบัติของเด็กทั้งสองกลุ่ม เพราะเด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันมาก ผู้วิจัยจึงควบคุมคุณสมบัติของเด็กทั้งสองกลุ่มให้เท่าเทียมกันคือ จะต้องมีอายุระหว่าง 14 ปี ถึง 19 ปี และได้รับการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดมาตราประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้เพิ่มเติมจากแบบทดสอบจุดมุ่งหมาย

ในชีวิตของนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งปริยาพร พวงฉัตร⁴⁶ แปล และเรียบเรียงจากแบบทดสอบจุดมุ่งหมายในชีวิตของนักศึกษาปีที่ 1 ของวิทยาลัยใน สหรัฐอเมริกา ซึ่งสร้างขึ้นโดย ริชาร์ดส์ (Richards, 1966)⁴⁷ แบบทดสอบ ทุกข้อให้เด็กเขียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกอย่างแท้จริง โดยจะมีคำตอบให้เลือก 4 ชนิดด้วยกัน คือ สำคัญอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า สำคัญมาก สำคัญบ้าง ไม่สำคัญ และมีคะแนนให้สำหรับคำตอบแต่ละชนิด คือ 4, 3, 2, 1 ตามลำดับ (ดังแบบทดสอบ ในภาคผนวก) แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยได้นำไปหาความเชื่อถือได้กับเด็กที่กระทำนิคฤทธิหมาย ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง (บางนา) ซึ่งเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบทดสอบที่เด็กตอบครบทุกข้อ ได้จำนวน 50 ชุด นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำแบบทดสอบไปหาความเชื่อถือได้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร โดยควบคุมตัวอย่างจำนวน 50 คน แต่ละแห่งได้เว้นระยะไปทำการทดสอบห่างกัน 10 วัน (Test - Retest) ใช้แบบทดสอบชนิดเดียวกัน ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเด็กกระทำนิคฤทธิหมาย .79 และเด็กปรกติ .82

การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลมีวิธีการดังนี้คือ ผู้วิจัยได้คัดเลือกขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการกองฝึกและอบรม ฝ่ายคดีเด็กและเยาวชนกลาง เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงนำแบบทดสอบไปทดสอบกับเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำนิคฤทธิหมาย ซึ่งถูกควบคุมตัวอยู่ใน

⁴⁶ ปริยาพร พวงฉัตร, เรื่องเดิม.

⁴⁷ Richards, loc. cit.

สถานฝึกและอบรมของสภานิติบัญญัติและกรมตำรวจเล็กกลาง (บางนา) โดยแจกแบบทดสอบ
 ให้เฉพาะเด็กที่เคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน
 21 ชุด มัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 18 ชุด และมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 35 ชุด
 รวม 74 ชุด โดยผู้วิจัยได้ไปควบคุม และให้คำแนะนำชี้แจงวิธีตอบแบบทดสอบด้วย
 ตนเอง และอีกแห่งหนึ่งคือที่โรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ติด
 ทขอความร่วมมือไปยังอาจารย์ใหญ่ ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี แต่เนื่อง
 จากเป็นการไม่สะดวกกับผู้วิจัยจะไปควบคุมชี้แจงเอง ผู้วิจัยจึงได้ชี้แจงวิธีตอบแบบ-
 ทสอบให้แบบกลลมาช่วยในการเก็บรวบรวมแบบทดสอบจนกระทั่งเข้าใจเป็นอย่างดี
 เพื่อให้โดยดัดเช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยได้ไปทำการทดสอบด้วยตนเอง โดยแจกแบบทดสอบ
 ให้แก่เด็กนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2, และ 3 ชั้นละ 100 ชุด รวมเป็น
 300 ชุด แบบทดสอบแต่ละชุดใช้เวลาในการทำประมาณ 30 นาที

วิธีการทางสถิติที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการทางสถิติเขาช่วยในการวิจัยหลายวิธีด้วยกันคือ

1. หาคะแนนเฉลี่ย (Mean)
2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error) ของข้อมูลแต่ละ
 ละข้อความที่จะทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ละข้อโดยใช้วิธีแบบ ที-เทสต์

(t - test)

5. หาคความเชื่อถือได้โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - Retest)
6. หาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์เรียงความลำดับคะแนนเฉลี่ยของทั้ง

สองกลุ่ม

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้อยู่วิจัยขอสรุปผลให้เห็นโดยจำแนกออกเป็น 7 ด้านตามความมุ่งหมายเฉพาะดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการศึกษา พบว่าเด็กปรกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากเรียนให้ไกละแนนดี ๆ, อยากเรียนใหม่ผลการเรียนดีกว่าเพื่อนทุกคน, อยากศึกษาคือในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ (มัธยมศึกษาปีที่ 4, และ 5) , อยากศึกษาคือจนสำเร็จชั้นปริญญาตรี และอยากศึกษาคือชั้นสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนเด็กกระทำผิดกฎหมายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กปรกติอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากศึกษาคือทางด้านวิชาชีพในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ (มัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6) เช่น โรงเรียนพณิชยการ และอยากศึกษาคือในโรงเรียนฝึกอาชีพระยะสั้น เช่น โรงเรียนสอนขับรถยนต์ แกะเครื่องยนต์ ตัดผม

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการประกอบอาชีพ พบว่าเด็กปรกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากประสบความสำเร็จในธุรกิจของตน และอยากทำงานสบาย ๆ ส่วนเด็กกระทำผิดกฎหมายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กปรกติอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากมีชื่อเสียงทางดนตรี, เพียงเรื่องเดียว

3. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม พบว่าเด็กปรกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากช่วยเหลือทุกคน, เข้าใจซึ่งกันและกัน, อยากฝึกคนประคิษฐ์หรือคิดแปลงสิ่งผิด และเครื่องมือเครื่องใช้ที่เป็นประโยชน์ และอยากมีส่วนช่วยให้ประชาชนมีความเสมอภาค

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการปฏิบัติกับค่านิยมหรือคุณลักษณะของเด็กประถมศึกษากับเด็กกระทำผิดกฎหมายนั้นไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการสมัคร หรือการมีครอบครัวของเด็กประถมศึกษากับเด็กกระทำผิดกฎหมายนั้นไม่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด

6. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการคบหาสมาคมกับผู้อื่น พบว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กปกติอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากเป็นผู้ใหญ่และรู้จักปรับตัว เพียงเรื่องเดียว

7. การเปรียบเทียบความแตกต่างของจุดมุ่งหมายในชีวิตทางการแสวงหาความสุขของตนเอง พบว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเด็กปกติอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับการอยากมีอิสระในการดำรงชีวิต เพียงเรื่องเดียว

ขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งต่อ ๆ ไปควรเปรียบเทียบระหว่างเด็กปกติกับเด็กกระทำผิดกฎหมายทางค่านอื่น ๆ เช่น

1. ทางค่านบุคลิกภาพ แบ่งเป็น
  - ก. สภาพราเวียงหรือหตุ
  - ข. ความมั่นใจในตนเอง
  - ค. ความสามารถในการควบคุมจิตใจ
  - ง. ความสามารถในการบังคับตนเอง
  - จ. การแสดงออกของอารมณ์
2. ทางค่านทัศนคติที่มีต่อ
  - ก. การปกครองของประเทศไทย
  - ข. เศรษฐกิจของประเทศไทย
  - ค. สังคมของประเทศไทย
  - ง. โรงเรียน
3. ความสนใจทางค่านการช่วยพัฒนาประเทศ เศรษฐกิจ และสังคม
4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และแรงจูงใจใฝ่อำนาจ

ผู้ที่จะนำแบบทดสอบจุกมุงหมายในชีวิตตามที่คุณวิจัยได้ใช้ทำการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ทำการวิจัยในครั้งต่อ ๆ ไป ควรกำหนดความหมายของข้อความต่าง ๆ ที่ใช้ในแบบทดสอบนี้ให้ชัดเจนไม่คลุมเครือ เช่นข้อความที่ว่าอยากทำงานสบาย ๆ ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าต้องการให้หมายความถึงอะไร และควรอธิบายให้ผู้ตอบแบบทดสอบ เข้าใจถึงความหมายของข้อความนี้ เนื่องจากข้อความนี้สามารถตีความหมายได้ต่าง ๆ กันไป หรืออาจจะกำหนดความหมายของข้อความนี้เสียใหม่ในแบบทดสอบเพื่อความสะดวกของผู้ตอบแบบทดสอบและผู้ทำการวิจัย